

★BÖRJAN, FORTGÅNG OCH SLUT.†

Vi födas. Fåfångt vore det att klaga,
 Att ingen frågar först, om vi behaga
 Att blifva födda. Nej! till jordens zoner
 Vi komma liksom skjutna ur kanoner;
 Och presten läser öfver oss sin messa
 Och en nattmössa sätts uppå vår hjessa.

Man, oåtsporda, oss på jorden ställer
 Och lindar in oss liksom karameller.
 Se'n växa vi, få kolt och skallra redan,
 Och krypa, som små skaller-ormar sedan,
 Se'n står man lull, blir stor, och många gånger
 Vi längta att få skägg och polisonger.

Snart äro barndomslekarne försvunna,
 Man yngling blir och tror sig althing kunna;
 Man läser Cicero, får lärda miner,
 Att ej få snufva kläds man i bottiner.
 Man kurtiserar, och förr'n man vet ordet,
 Har man peruk och tur på nattduksbordet.